

GOSAREM CREURE?

per ROSER CAMINAL I HOMAR, osb

Estem entrant més i més en el misteri pasqual, misteri de la nostra fe; misteri, en definitiva, de la nostra vida.

Les lectures d'aquest quart diumenge ens proposen un itinerari, que ens porta a una nova descoberta o constatació fonamental.

L'escolta és un element que apareix, avui, en la lectura dels Fets dels Apòstols. Des d'on escoltem, però? La Regla benedictina comença, justament, amb aquesta paraula: escolta. Com és que sant Benet no fa un llistat exhaustiu i essencial d'allò que cal escoltar i aprendre? Per què posa l'òrgan de l'escolta en el cor i no en l'oïda?...

Els Fets dels apòstols mostren en primer lloc, aquest desig innat de la persona de conèixer: «gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor». Alhora però, posa de manifest quina pot ser la reacció humana quan hom escolta afirmacions que amenacen de perdre les pròpies seguretats i creences: «s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau». I no sols això, «instigaren les dones devotes [...] i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau». Serà per alguns, allò que deia Simone Weil: «el fas déu no ens deixa veure el Déu veritable?» Tanmateix, per a altres aquesta escolta implica un canvi des del més profund: vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant. És la reacció d'acollir la bona nova de Jesús.

En la segona lectura se'ns parla de la victòria de Jesús. La que Isaïes havia anunciat, i que ara és portada a la plenitud: «Les botes dels soldats que sotraguejaven la terra i els mantells rebolcats en la sang, tot crema alhora, el foc ho devora. Perquè ens ha nascut un infant, ens ha estat donat un fill que porta a l'espatlla la insígnia de sobirà. Aquest és el seu nom: "Conseller prodigiós", "Déu heroi", "Pare per sempre", "Príncep de pau"». En Jesús, el Crist, es realitza, l'opció conscient i generosa de donar la vida, de no respondre amb violència a les agressions i falsedats, vessant la sang per amor. És per això que la sang del Crist no taca, tal com ens diu aquesta lectura: «Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell i els han quedat blancs».

Reprement el fil, l'evangeli ens torna a parlar de l'escolta. Una escolta que no és unidireccional: «Les meves ovelles escolten la meua veu. També jo les reconec, i elles em segueixen». La proposta de Jesús arriba a uns nivells insospitats, a un nivell d'intimitat màxim. «Jo els dono la vida eterna», la mateixa que ell ha rebut del Pare. L'evangeli ens proposa el pas de la dependència al ple reconeixement de la nostra realitat. «El Pare i jo som U». Més endavant ens dirà: «Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu». Cap aquí s'encamina el nostre seguiment cap a acollir aquesta vida que hi ha en nosaltres, en cada ésser humà.

Ens atrevirem a pregar com un mantra, les darreres paraules de l'evangeli d'avui posant el nostre nom i dient: Jo i el Pare som u?